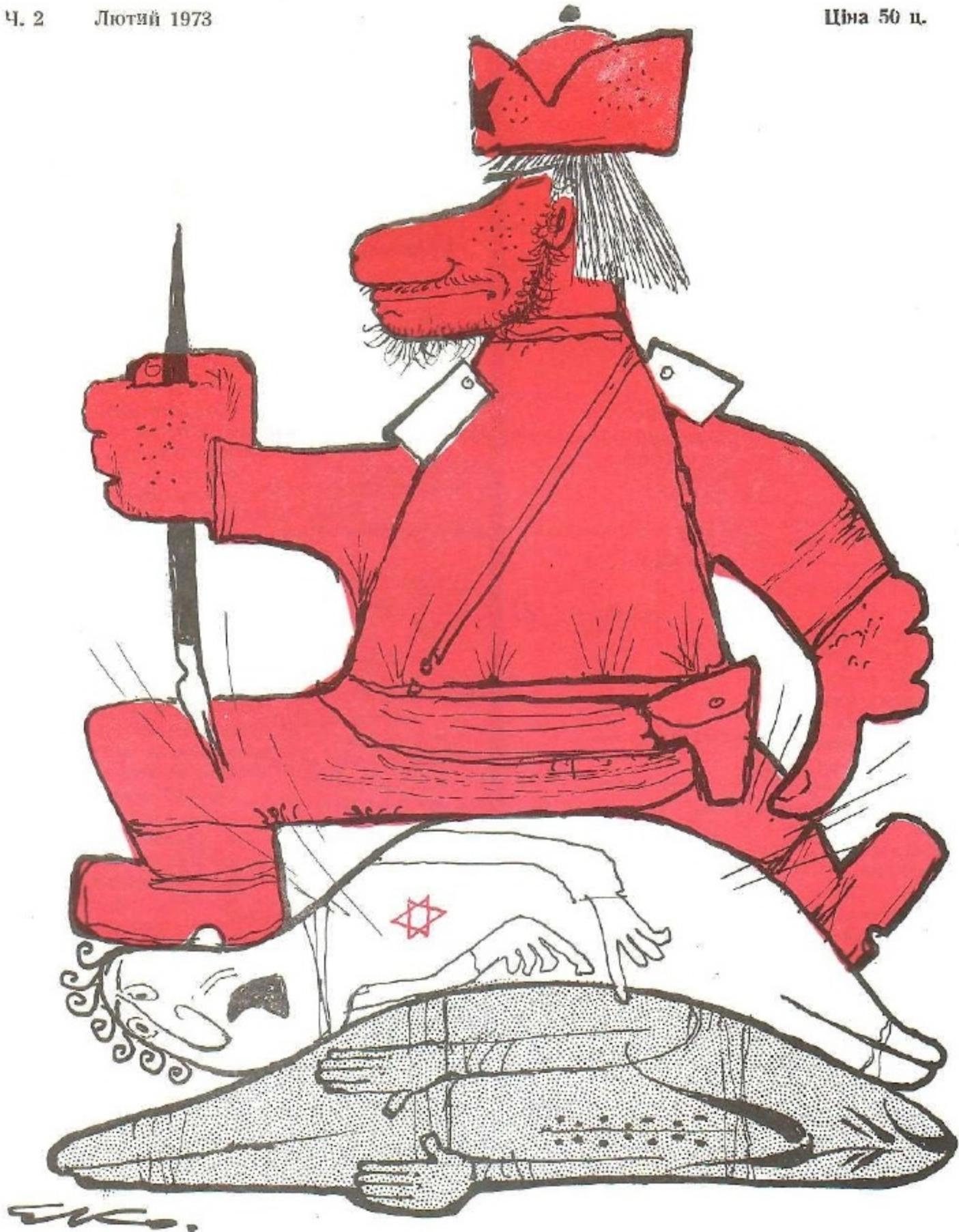

Мистецтво

Ч. 2 Лютий 1973

Ціна 50 ц. Рік 23

ДО УКРАИНОФОБСЬКИХ ЗАЯВ ГОЛЬДИ МАЕР, ПРЕМ'ЕРА
ІЗРАЕЛЮ

— Вони, українці, заскди тиснули нас, жидів, знизу!..

ЕВОЛЮЦІЯ

Дивись! Кудись овець везуть на м'ясо!
Безпомічних овець і баранів...
Віз гойдає живу ще, сіру масу
Куллатих тіл та зляканих голів.
В очах — покірність, жах і мокра втома
Та тінь усіх баранячих смертей...
Скажи, людино: що тобі відомо
Про мову цих тваринячих очей?
Що знаєш ти в ою добу науки,
Медичних чуд, прогресу й пістряка
Про безсловесні, перелсмертні муки
Чекаючих в черзі на різника?
Про безнадійне блеяння й мичання
І трепет переляканіх сердець.
Що знаєш ти про борсантія останнє
І на гаках підвішаний кінець?..
Нічого... Та твое сумління чисте,
Ти просто ігноруєш цей сконет...
І з праведним обличчям гуманіста,
(Бо ж в еволюції — у тебе вище місто!...)
Жуєш шматок баранячих котлет...

Зоя Когут

З ЕПІГРАМ

Справи Вічності
Сказали нам:
„Настане вічний мир!“
І радості кінця немає.
Цікаво нам —
Як довго „вічність“ потриває:
Рік?
Два роки?
Півтори...

Під Володю Сосюру
Легче любити Україну,
Ніж свою дружину... .

“HAPPY FELLOW”
Український „етнік“ —
Щасливий чоловік:
За „ТИЖДЕНЬ Поневоленіх“ —
Він happy цілий РІК!

З ЮВІЛЕЙНИХ ЖАЛІВ
ПРОФ. В. СТЕЦЮКА
Ой, пішли, пішли,
мільйони на Катедру...
Як я на НТША
Гроші видру?..

Папай

Вадима Іншого

● Є люди, яких можна тільки переголосувати, ніколи перевонкати.

● Коли не маєш щастя в подружці, купи собі пса, бо добре є мати в хаті когось, хто на тебе не гавкає.

● Діета шкідлива для радіопередач: голодні дикторки за любки ковтають слова.

● Вершина безсоромності: читати три крапки в голос.

Що я видумав

Я видумав тебе,
Бо не зустрів ніколи.
Я одягнув тебе,
Бо ти з'явилася гола.

І ти тепер — щодня.
Не можеш ти не бути,
І голос твій щодня
Я чую, вмію чути.

Втікаєш ти нераз.
Я не журюся, мила.
Це не останній раз!
Я знаю, в чому сила.

Я видумав тебе,
Бо не зустрів ніколи.
І видумаю знов —
Ти не втечеш ніколи!

Бабай

Миколі Понеділку

Дорогий Пане Миколо!
Шлю привіт Вам — десь з долини...
І бажаю, щоб ніколи,
Не забракло Вам чарчини!

Щоб дівчатомъка, мов Музи,
Спонукали Вас до віршів,
І щоб коло Ваших друзів,
Все ставала ширше й ширше...

Щоби щастя й сміховинки,
Обнімали Вас, як ряси,
І щоб сиві волосинки,
Були тільки для — прикраси...

Щоб життя було вогнище!..
Щоб любили молодиці!..
І щоб я, вже особисто,
Потиснула Вам правицю!...

Зоя Когут

РАЗУРК СОБОРНИКИ

Така вже в нас мода настала, що тільки раз у рік стаємо ніби „соборниками“. А цілих 364 днів у році маємо соборність „за байбардзо“, своїх єдинокровних братів і сестер обходимо десятою вулицею...

Як я приїхав до Америки — то попав у малій „заштатний городок“, де існували аж три українські парафії.

Найстарша наша парафія то самі „австрійки“, „галіцянин“ або, як їх звали, „грінори“ — „індіані з чорним піднебінням“..

Недавні емігранти, звані давніми „китайці“ (від скітальців), то поділилися на дві парафії: „східняки“, звані теж „райхс-українцями“, бо приїхали з „Райхскомісаріату Україне“, та „западники“ з Червоної Русі“, що їх звали часом „фолькс-українцям“, бо так калічили Шевченкову мову польськими наголосами, що аж вуха в'янули...

Але найшлися такі „заприсажені соборники“, що довго мріяли, якби то об'єднати всі три наші парафії? Придумали, що треба заложити „соборний хор“. Короткий час „шрафа грава“, аж одного дня збунтувались нащадки наших „галіцянів“, що їхні батьки парадували в масонських шапках. Вони поставили несподівано під час проби хору „ультимат“, щоб усі чужі парафії негайно евакуувалися із замі йхнього народного дому, бо інакше будуть скривджені!..

На щастя, дві парафії „китайців“ продовжували утримувати дипломатичні взаємини, навіть спільно відзначували національні празники.

Аж одного разу головний промовець на Січневій академії, вихваливши попід небеса незабутні й вікопам'ятні Січневі Акти, не залишив „сухої нитки“ на головних творцях цих Актів. Здорово „переїхався“ по всіх соціалістах і федерацістах, „перепоїлокуючи їм кишкі“ за брак самостійницького духа.

Того не могли стравити наші „райхс-українці“. Вони перейшли до очайдущої контратаки. Після академії розгорілася затяжна дискусія, що перенеслася на коридори і скоди. Одні другим не жаліли „компліментів“:

— А чого ви чекали аж 11 місяців на проголошення самостійності?

— А чом ви не мали соборнильского духа й вічно сепарувалися від Києва?

— Такі то ви самостійники, що чекали на благословення Москви!

— А які ви соборники, що ввесь час мали свій окремий уряд і окрему армію?

— А чом ви не оборонили Києва?

— А ви чому не могли втримати Львова?

І пішло, і пішло...

Хто відгадає, як заворожити так, щоб наша соборність тривала цілий рік, а не тільки один день — 22. січня?

Карелет

„ЯК МИ БАВИЛИСЯ“

Приємно відмітити, що наші земляки в Канаді відзначаються винятковою побожністю, якщо там, у них, навіть балі-забави зачинаються молитвою. Про це довідуємось з цікавого репортажу Лесі Хом'як, що був надрукований в тижневику „Українські Вісти“ за 2-ге січня ц.р., і в которому так описано початок Пластиового Балю в Едмонтоні:

„...Ось ми вже в репрезентативному готелі Едмонтону, „Шато Лікомб“. Сидимо за столиком і ждемо на початок балю. Той мілій вечір почався молитвою, яку провів о. митрат М. Сопуляк. Проказував її скоро і так тихо, що ледве було чути в просторії готелевій залі. Та хто б тим турбувався! „Отче наш“ і так усі знають.

І то знають трохищим способом, з різними варіантами. Одні старовіри з новим стилем завзято тримаються церковно-слов'янської мови, інші знову додають ще „Ти, що єси“, а ще інші просто — „еси“. Так, що й воно добре, що це було добре чути, бо і так всі молилися широ, по-своєму.

Молодь, якої на велику радість, було багато, а між ними Сумівці, Сумківці, Мумівці і Пластунівці, теж молились широ, бо їм хотілося скоро танцювати. Деякі пані, які дбають за гарну лінію, з уваги на бенкет, не їли цілий день, і вони широ молилися, бо були голодні. А вже хіба найциріше молилася пані Соня Скрипник, щоб баль удався, та щоб, ради Бога, нікому не зробити пристости.“

З дальших розділів репортажу виходить, що ця широка молитва таки допомогла ініціаторці балю пані Скрипник, бо забава була прекрасна і гості бавились знаменито, так українці, як і запрошені канадці, а між ними такі достойні особи, як мейор міста, міністр культури і губернатор провінції Альберта!

ЗА ЛАШТУНКАМИ „ВІЛЬНОЇ“ УКРАЇНСЬКОЇ ПУБЛІЦИСТИКИ

— Сатиричний нарис Романа Рахманного п. н. „Повість про Гусака-Неаміраку“ не міг з'явитися на сторінках журнала „Сучасність“, бо ред. Кравців мав сказати: „Чому гусак, а не лебідь?“

І справді, чому? ...

Щораз частіше появляються в нашій пресі перебільшені або видумані вістки, які потім не спростовують.

— Щось мене спонукало зробити з мухи слона і що тепер з ним зробити? ..

СОРОКА НА ПЛОПІ

● З Риму повідомляють, що шанси нашого Патріярхату значно зросли після того, як Папу Павла VI-го відвідала і годину з ним говорила Голда Маїр, що родом є з України.

● Кажуть, що наші науковці старшого покоління вимирають не так від старости чи хвороби, як від серому, що рівень української науки на еміграції скотився так низько.

● Довідуємося, що новорічне прийняття в Головній Канцелярії УНСоюзу в Джерзі Сіті обійшлося цим разом дуже скромно, бо п. Лисогір робить вже запаси на ювілей „Свободи“.

● З Вашингтону пишуть нам, що причиною звільнення п. Френка Шекспіра з посту директора „Голосу Америки“ була його прихильна українцям промова на банкеті УККА.

● Є така загальна опінія, що на 7-й Сесії УНРади в Лондоні ред. Іван Кедрин, який головував на цій Сесії, врятував УНРаду, тільки не знати навіщо і для кого?..

● В Нью-Йорку говорять, що якби до бороди Якова Гніздовського додати „косоньки“ поета Вадима Лесича, то з цього вийшов би славний індійський маг Самаяма ..

● З Філадельфії надходять вісті, що колишній радний Іван Одеїкінський знову став активний в УНСоюзі, а це видимий знак, що приближається нова конвенція УНС.

● Один наш відомий співак з Нью-Йорку звернувся до Т-ва Українських Правників за порадою, якби-то взяти розвід з дружиною, з якою він живе неодруженій?..

● Наш славний скульптор Михась Черешньовський успішно переключився з різьби на малярство: прекрасно і в монументальному стилі відмалював галерею ОУМА в Нью-Йорку!

ЛІСЯЧИЙ КОМЕНТАР

„Свобода“ з 18-го січня помістила новинку про вшанування 25-річчя смерти видатної української письменниці Катрі Гріневичевої, в пошану якої Літературно-Мистецький Клуб у Нью-Йорку та Об'єднання Українських Письменників „Слово“ спільно влаштували літературний вечір, — при численній, як сказано в новинці, — участи громади.

Участь громадянства була справді численна і честь Йому за те, але ж пальців однієї руки було, на жаль, забагато, щоб почислити присутніх на залі нью-йоркських письменників, товаришів пера покійної, так членів, як і не-членів „Слова“ і ЛМКлубу.

В опублікованому в нашій пресі Заклику Головної Ради Наукових Товариств ім. Тараса Шевченка з нагоди його сторіччя, автори „Заклику“ декілька разів підкреслюють, що НТШ було „першою фактичною Українською Академією Наук“.

Пропозиція якщо Українська Вільна Академія Наук відзначатиме своє котреє-там річчя, треба в ювілейному „Заклику“ підкреслити, що УВАН є першим, фактичним Науковим Товариством на еміграції.

ЖАРТИ З УКРАЇНИ
5 головних заповідей українського радянського письменника:

- 1) Не думай.
- 2) Коли думаєш — не говори.
- 3) Коли говориш — не пиши.
- 4) Коли написав — не друкуй.
- 5) Коли видрукував — сбов'язково відклич і покайся.

СОВЕТСЬКА АМНЕСТІЯ

— Харашо, реб'ята! Спасіба, що порізали Мароза!

НАШІ ДІТИ

— А ти, Васильку, написав задачу на „поганю“?
— То не я, то бабуся...

ВРАЖЕННЯ З КОНЦЕРГУ

— Хлопець має прегарний голос, тільки поставлений в погане горло...

ІЗ ЛИСТА З АВСТРИЇ:

...з огляду на діяльність, змінено називу Східної Конгрегації на „Священа Конгрегація для ліквідації Східних Церков.“

Р. Лисицьк

НАКАЗ

Діялося це у серпні 1916-го року, незадовго перед славною битвою Українських Січових Стрільців на Лисоні. Сотник Омелян був постоєм з Першим Курінем в селі Посухові недалеко Бережан.

Неділя. Ранок чудового соняшного дня. Сотник Омелян, що відвував старшинський джур, покликав свого джурку Томка.

— Скажи мені, Томку, чи можеш ти виконати наказ в справі надзвичайно довіреної місії?

Джура Томко виструнчився напозир і стукнув закаблучками:

— Так мається, пане сотнику!

— Джура Томко мав звичку відповідати на все „Так мається”.

— Знаменито! — зрадів сотник Омелян. — Ось тут маєш кілька грейцарів.

— Так мається, пане сотнику!

— Купи в селі китицю найбільш розкішних рож і занеси їх моїй нареченні, панні Филиппіні в Бережанах. Запам'ятай адресу: Ринок, Будинок Число 25.

— Так мається, пане сотнику!!

— Рівно ж передай панні Филиппіні мої визнані уклони і палкі поцілунки. Зрозуміло, Томку? — так сотник Омелян закінчив наказ джурі.

— Так мається, пане сотнику!

— Джура Томко засалютував, зробив військовий оборот і відйшов виконати наказ в справі надзвичайно довіреної місії.

Після кількох годин джура Томко зголосився до сотника Омеляна.

— Ну, Томку, чи ти дослівно виконав мій наказ? — такими словами привітав його сотник Омелян.

— Так мається, пане сотнику!

— Чи все пішло гаражд? — допитувався сотник.

— Так мається, пане сотнику! Все пішло, як по гладкій дорозі: я передав китицю розкішних рож і ваші чизькі уклони, тільки при передачі палкіх поцілунків панночка Филиппіна робила мені перешкоди! — грімко звітував своєму сотникові довірений джура Томко.

ЦЕ ОДНА МАНА!

— Ви чули: Визвольний Фронт видав свою карту України.

— Ще одну?! Навіщо?

— Щоб показати, скільки території України він уже визволив.

ПОЧАЛИ ВІДЗНАЧАТИ 40-РІЧЧЯ ГОЛОДУ...

КЛЯТЬБА: „Клянуть Коеджом стики українського журналиста, що це правда!”

Після укладення торговельної угоди між ЗДА і СРСР, большевики зачинають вірити, що аж Америка допоможе їм перегнати Америку.

З НАШОГО ЛИСТУВАННЯ

На запитання ВШ П. Я. З. з Елізабету, Н. Дж., чи 40-річчя голоду в Україні має якесь посереднє пов'язання з 80-літнім ювілеем „Свободи”, — відповідаємо: зверніться, будь ласка, в цій справі до редактора Альманаху УНСоюзу на 1973-ий рік.

ДОТРИМУЄ СЛОВА

Сидять два приятелі й випивають. Один із них раз-у-раз заплющає очі.

— Чому ти заплющаєш очі?

— А я обіцяв жінці, що не буду на горілку дивитися.

3 ОСЛЯЧОГО ЗАГУМІНКУ

Донедавна монополь на писання рецензій з мальських виставок був у руках — співаків.

Тепер у Канаді на мальських рецензіях пускається одна пані, нарена Віра Ворслю, кажуть, що письменниця.

Вона то написала рецензію на мальську виставку Мирона Левицького в Торонто і видрукувала її в „Новім Шляху“ з 3-го лютого.

Від початку до кінця нефахові, недоречні і гумористичні бздури, які кладуть на лопатки всім дотеперішні в нас рецензії про мальські виставки.

Для прикладу і для відстрашення, наводимо тільки один уривок про „Автопортрет“ мальра. Щоб ніхто не сказав, що ми, користуючись лисачим привілеєм, навмисне дещо перекрутили, витинаємо і фотографічним способом передаємо оци знамениту частину рецензії.

Найабстрактнішим обrazom з „Автопортрет“ — це велике полотно покрите суцільно зеленою фарбою різних тонів, де переважають середньотемнуваті барви. На правому пляні внизу чорнозелений, подовгуватий великий об'єкт, що нагадує заряд ракети.

КОРОТКО І ЯСНО

— Щось сказати вам хочу, татку...
— Кажи коротко!
— Десятку...

Михайло Хижко.

МАБУТЬ, ПРАВДА...

Пита Іван дружка Миколу:
— Синок твій справді кинув школу?
— Та, мабуть, кинув справді, клятий,
бо ти про це питася п'ятій.
В. СОЛОШЕНКО.

ПРИЧИНА І НАСЛІДОК
У вагоні слав на лаві чоловік. На одній станції машиніст так різко загальмував, що чоловік уміт' опинився на підлозі. Встав він, позіхнув та й каже:
— Оце так гепнув, аж поїзд став.

ПРИСЛІВ'Я
Поки сонце зіде, Росія очі від'єть.

КОМУ ВАЖЧЕ?
— Ох, яку я маю кляту жінку.
Дихати не дає.

— Це ще не біда. А моя, тільки-но я в хату, зараз кричить:
„Ану, дихни!“

ОПОЗИЦІЯ

це правдиве зображення маляра? Маestro Мирон Левицький намалював свій портрет, не так як він виглядає у традиційному сенсі, бо для цього вистачило б піти до фотографа. Не в тому справа чи він має чорні чи сині очі. Він

намалював себе, як його бачить світ. На першому пляні для світу найважливіше, що він є мужчиною, тому символ мужеськості є на першому пляні, точно скраслений і величезних розмірів і виконаний чорнозеленою фарбою.

До такого можна додивитися, як хтось, замість нормально людськими очима, дивиться, як каже Віра Ворслю, „очима душі“. Ми підозрюємо, що не так душі, але, як тепер у американців модно, очима „сенсу“, якщо такий, і то з очима, рецензентка посідає.

Врешті, тяжко вгамуватися і серйозно, хоч це Лисові не пасує, запитатися:

Кому і нащо потрібно введити таке баламутство, яке не помагає ані мальрам, ані глядачеві?..

І чому таке і подібне баламутство існує у нас роками і чому ніхто не протестує?!

Лисиця

ЖЕРТВА ТЕРОРУ

— Чому Микола Понеділок назвав свою нову книжку „Рятуйте мою душу!“

— Бо в цій книжці описано, як його хотіли в таборі саженити, а він не дався

ЗОЛОТИ ДУМКИ

Людський розум — це такий чудесний механізм, що діє справно від народження аж до того моменту, коли нас покидуть до слова.

—

Коли хочете знати, що Бог думає про гроши, подивіться на людей, яким Він їх дав.

—

Ювілейна промова — уміння розчинити двохвілинну думку в двогодинному слові.

—

Через високі пороги скоріше проходять гарні ноги.

—

Любов оп'янєє. Особливо любов до алкоголя.

—

Мода — це те, що швидко виходить з моди.

—

У рака майбутнє позалу.

—

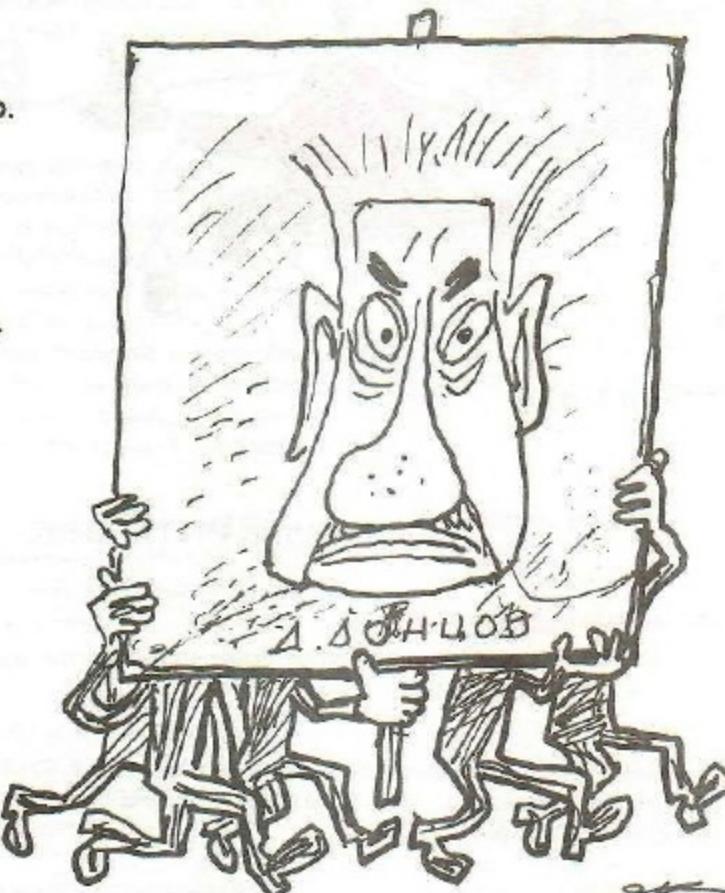
Можна зробити кар'єру на боротьбі з кар'єрізмом.

Юнаки будують ватру. Підходить друг.

— Чому вас так мало?

Юнак:— Пластунів не питаютъ скільки їх є, лише які вони є!

Рік тому, здається, таки в новорічному числі „Лиса Микити“ була знаменита карикатура Ека, як то на ветеранському балю двох представників „старої війни“, в моцно підтоптаних літах, посідали на креселках і щось собі розповідають, бесідують, аж врешті один каже:

— Гарна забава, тільки оркестра не дає спокійно побалакати. Гадаємо, що той побутовий образочок можна б цілком добре повторити і в цьогорічному „карнаваловому“ числі „Лиса“, якби таке було редакцією запляноване. Чи це будуть вечерниці „Червоної Калини“, чи новорічний баль хору „Думка“, чи гратегиме оркестра „Амор“, чи нашого приятеля, Няка Гірняка, — всеодно тут чи там знайдеться пара таких пенсіонерів-ветеранів, яким музиканти перешкоджатимуть у серозній розмові...

А є про що поговорити, коли зустрінуться, скажемо, на „Червоної Калині“ два лицарі Залізної Остроги, що відсвяткували своє 75-річчя ще за першої каденції президента Ніксона і поволі, але впевненим кроком наближаються до ювілейних років бабуні-„Свободи“! Перед усім треба спом'януть добрым словом тих покійних товаришів зброй, які впродовж минулого року відплели сірим, журавлиним ключем, у кращі світи. Потім порахувати тих, які ще залишилися в живих на цьому, ненайкращому, та бодай у вільному світі, як ми його називаемо.

Статистика сумна, та й невесела... В минулому році реєstri Стрілецького Братства нараховували ще коло 200 імен цих останніх, можна б сказати, могіканів, що пробували колись підіймати червону калину і розвеселити Неньку-Україну. Але за рік реєстр катастрофічно прорівся: хлопці скалюють, як лоєва свічка, один за другим, один за другим... Звичайно, живуть ще деякі друзі-недобитки і в підневільному світі, під советами і в сателітських країнах, але хіба ж це життя?

От, найгірша біда, що коли ро-

Чи вже буде мир на світі,
Чи будуть стріляти, —
Не завадить у „Веселі“
Добре піснідати!

Хоч січень цього року не дуже дався нам узники, то людий може нагадати, що зима ще не минула, тому варто за-здалегідь взяти на запас кальорій в Українській Цукорні „Веселка“ в Нью-Йорку, де завжди панує рідна атмосфера та урязує найрідніша кухня!

Вмирі чи у війні не забудьте нашої адреси: „ВЕСЕЛКА“, 144 Друга евню (в Пластовому Домі).

Магнес — притягає залізо.
Сонце — пашу всю систему.
Наши очі притягають
Красні моди „Діядему“.

В будинку Українського Народного Дому в Нью-Йорку приміщується ця елегантна українська галантерейна крамниця і першорядна робітня жіночих та чоловічих одягів

МАРІ і ВОЛОДИМИРА ЗАКЛІНСЬКИХ.

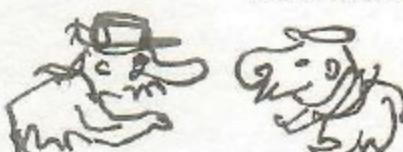
Відвідайте її сьогодні.

“DIADEM”, 142 Second Ave., N.Y. City.

На Вселенському Соборі в Констанці 672-го року заборонено християнам носити перуки. Чи хтось пізні про це пам'ятає?..

„Все привичка — смерть також. Але хто й таку вигадав?“

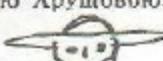
(Молдавська пословиця).

ЩО БУЛО Б, ЯКБИ...
(Політична загадка)

— Що сталося б, якби Освалд не забив був президента Кеннеді, тільки Микиту Хрущова?

— Що сталося б — не знати, але тоді грек-Оназіс напевно не вженився б з Ніною Хрушовою.

Братчик повчає новаків:

Коли хтось говорить, а зокрема старший від тебе, то ти йому не можеш перебивати мову.

Склалось так, що під час обіду братчик заїдав салату і розповідав якісь жарти. Новак кілька разів пробував йому щось сказати, але той пригадував йому стару засаду — не перебивати йому.

Остаточно братчик запитав:

— Що ти хотів сказати?

— То вже запізно, — каже новак, — ви вже з'їли гусеницю, що була у вашій салаті!

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER

25775 W. 8 MILE at BEECH RD. DETROIT, MICH. 48240

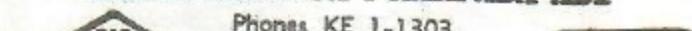
ВСЯКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТО

Phones KE 1-1303,

В. КУКУРВА
менеджер

Вигідно мінімізм та транспортування на цілу Америку і Канаду.

Однією українською фірмою на стейт Miшіган.

біш такі жалобні підрахунки, то вже й пам'ять тобі не дуже дописує, та й, сказавши правду, і не дочуваєш, що твій побратим голкує... Що?.. Га? — допитуєшся, зробивши трубку з додоні та прикладши її до вуха. — Ах, пса кістка, ця оркестра заголосно тарабанить! Та й співачка дереться, гей, старе простираво!

І тоді зачинаються дружні зідхання, постогнювання, жалі та нарікання: на оркестру, мегафони, сучасні танці й забави, на молоду генерацію, міні-спіднички, розпусту, наркоманію, американську політику, та врешті — на цілий світ.

Та, ось, раптом, ніби соняшний промінчик забліс серед глухої темряви, ніби живий, янгол ступив з неба на землю, — а це внучка-дебютантка легковійним метеликом підлетіла до дідуся-Усусуса, вклонилася йому граціозно — зробила „па“, ніби правжня балерина, і зашебетала:

— Дзядю, тепер пані просять я тебе прошу до танцю!

Треба було бачити й подивлятися, як ручкою підкорвався з крісла лицар Залізної Остроги в стані спочинку, як несподівано виструнчилась його поникла, згорблена і трохи цонкіхотівська фігура! Шарманто відклонився молоденькій своїй дамі і спітав, підморгнувши лукаво (прикладши, на всякий випадок долоню до вуха):

— А... а що тепер грають, Вірун? Може яке вугі-бугі?

— Та ні, — засміялася внучка, — я би дзязяя до такого танцю не просила, бо дзядзю геть бі... розспався! Тепер грають вальчика.

— О, як так, то прошу дуже! Мерсі боку!

Подав рам'я внуці-дебютантці, та обернувшись до товариша зброй, якого залишив на креселку, сказав винувато:

— Перепрошую вас, пане товаришу! Ви ж розумієте: ламенвальц!

І кер

СИТУАЦІЯ В УНРАДІ

Була в нашім селі жідівка Ріфка, які, ек бувало, зайдут си баби і зведуть бесіду про діти, то вона бідкала си:

— Гирко з діти і гирко без діти!..

Хоч жідівка, але казала світу правду.

Бо то ледви один из другим гунцовт відросте до клямки, а вже йому ще инакше в голові фуркотит.

Одна наша суботна навчителька плакала над своєв долев і казала таке:

— Говорила я у класі до своїх дітей, говорила може з годину, аж ем захрипла, переважно всю за Україну, а наконец йден ба-хер підносит пальці догори і каже:

— „Ішо ти казав, я ніц не розумів!“

— Скажіт, по-екому до них говорити, аби хоч трохи щос зрозуміли по-українски!..

Поки дитина сидить дома, то ще екос калічт, а ек йно запишут на перший рік до того Кіндергардену, то моментальні на другий день вже не щокає, а єюкає.

З тим єюканем, то нераз чиста заморока.

В єдній парофіяльній школі мали описати потоп, які був у Старім Заловіті. Одна дівчина написала:

„Досч падав сьорок день і сьорок ніц, аж була така велика вода, съ закрило сюсю!..“

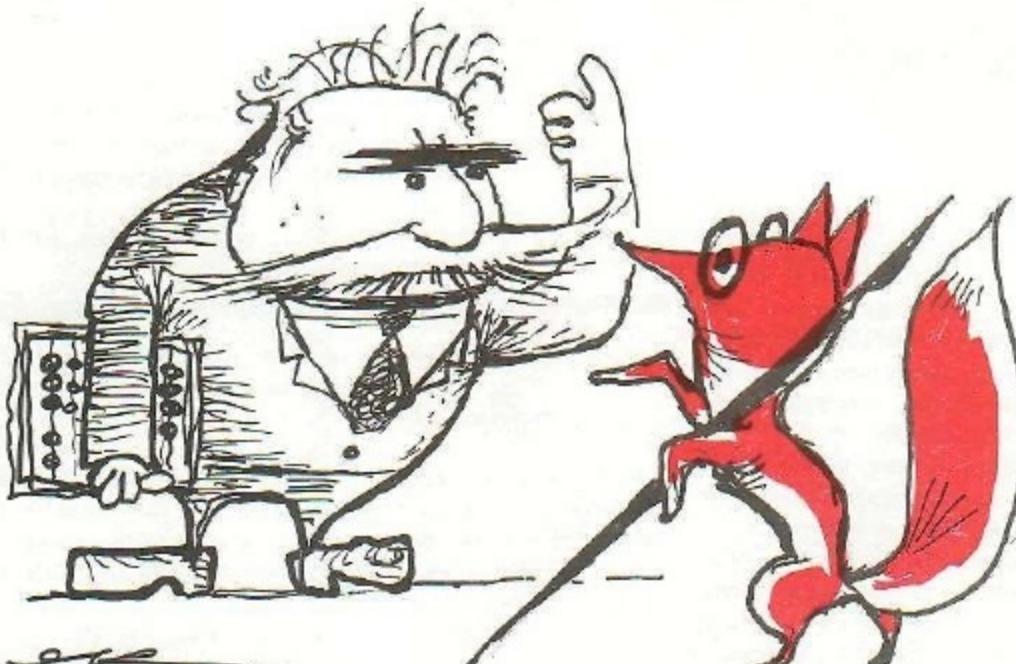
Такі слова, ек „сушу“ або ще инакші тра у книшках конче по-змінювати, або повикидати, бо молодіж не годна того вімовити.

Отакі то, адіт, ружні клопоти і недорозуміння.

Оден навчитель не годен був ані руш з дітисками порозуміти си. Ані він ех не розумів, ані вони его.

По-українски, то дес не дес зрозуміли екес слово, але ек хотів, аби ліпше зрозуміли і перешов на англеске, тоді діти вже ані в зуб не знали, що він каже.

Всьогді вчив у тій школі пет-нашіт літ, і аж недавно пішов

— Пане Професоре, чи це правда, що Визвольний Фронт перебирає УНРаду?

— Нууу, то ще циферія покаже...

на иміритуру. Подібно до того, ек оден наш Иван, ек йно приїхав до Америки, то в Дірройті шукав вулиці Сисіль жи бічна вулиці Мішіген. Йшов і питав си людий, де є тата „Циціль бічна Мухігану“. Ніхто не знав і tot Иван дивував си, які в Америці такий народ дурний, які ніхто не знає, де єка вулиця си знаходит. Аж натрафив на одного українца, які вігледав на жідка і з ним порозумів си по-польськи куди має йти.

Так воно вігледає подібно у нас, які відав тра буде шукати єкогоса польського жідка, аби си з нашими дітисками порозуміті..

Але що си дивувати дітям, ек недавно в однім комітеті Укака, робили забаву і тра було написати сайн, що і по кілько си продae. Одна стара емігрантка взела крейду і написала:

„СЕНВІЧ — 50 Ц.“

Надійшов новоприбулій, по-кругтив носом і переписав:

„КАНАПКА — 50 Ц.“

Але зевив си олен східник і спротивив си:

— Екі „канапки“! Та ж ви, га-дічменти, настоящої української мови не знаєте!

І написав:

„БУТЕРБРОД — 50 Ц.“

А ще пишут у казетах, які тра гби знайти спілний єзик, то всю тоді си направят.

Дотепер того не вдавало си.

Тато мав свій єзик, мама мала свій єзик і синок тиж мав свій єзик.

І так, відав, мусит си лишити, бо ще такого не було, аби був оден єзик на всі три особи.

Шкода си дурно мучити!..

Григорій Зубчук

ПРЕС-ФОНД

Дол. 15.00: Д-р Р. Лисак.

По дол. 10.00: Е. Мула, Б. Р. Бережницький і Е. Шафран.

По дол. 5.00: І. Федчишин, І. Керрі, Гр. Вовк, В. Дучинський, К. Бень, і. С. Коропецький, М. Хархаліс, Д-р З. Ніжанковський, В. Мілянська, Д-р І. Мулік, Л. Ломаш, О. Підгіній, Д-р В. Кліш, Т. Бойко, Ю. Кекіш, В. Боровик, Д-р В. Помірко, М. Дуб, Д-р Б. Шебуличак, Леся Лисак, Д. Кришталович і Ф. Кефор (Олімпія Лікерс).

22 Нім. марки: В. Волошина — Міхел.

Дол. 3.40: М. Сисак.

“THE FOX”
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210

Tel.: VI 2-7476

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — Дол. 5.00

Editor Edward Kozak